

Exposició: **Paco Caparrós. Jerogràfics fotogràfics**
Institut Valencia d'Art Modern
17 d'octubre de 2006 - 7 de gener de 2007

Organitza: Institut Valencia d'Art Modern

Comissari: José Gandía Casimiro

La mostra *Paco Caparrós. Jerogràfics fotogràfics*, formada per 48 fotografies digitals en color i una videoinstal·lació sobre la ciutat de Nova York, pretén redibuixar el paisatge urbà, anestesiar la gràfica, construir una nova realitat transformada i metamorfosar el seu contingut en un gest graficolumínic a partir del qual es genera una nova imatge que, a manera de jeroglífic, desxifra un nou entorn inquietant i poètic.

Entre els plantejaments teòrics que configuren l'art modern, s'ha considerat el disseny com un dels mitjans que més eficaçment han difós el caràcter innovador i les aportacions dels corrents i tendències més avantguardistes. Des de començaments del segle XX, el disseny gràfic ha sigut un dels instruments culturals amb major poder de penetració per la seua gran incidència en la comunicació social.

El període àlgid en el disseny gràfic a València es va donar a mitjan els anys setanta, quan es va produir una immersió en la contemporaneïtat amb la recuperació d'una mentalitat oberta a l'exterior.

El catàleg editat amb motiu d'esta exposició reproduïx les obres exposades i conté textos de Consuelo Císcar Casabán, Casimiro Gandía, Román de la Calle, Fernando Castro i Raquel Gutiérrez.

Paco Caparrós s'ha convertit al llarg de la seua dilatada trajectòria en un referent del disseny valencià, tant pel seu treball creatiu individual com per la capacitat de la seua empresa, Caparrós Comunicació, per a aglutinar un ampli col·lectiu de professionals de prestigi en els terrenys del disseny gràfic i industrial, l'edició, la fotografia industrial i publicitària, així com per incorporar els avanços tecnològics al servici de la comunicació en el seu sentit més ampli.

La formació de Paco Caparrós manifesta dos línies diferenciades però tendents a la síntesi: d'una banda, els seus estudis en les acadèmies de belles arts de San Fernando de Madrid i de Sant Carles de València; i de l'altra, la pràctica i l'estudi de la fotografia, de les seues tècniques i de les seues poètiques, així com el treball a l'estudi Techniart, dedicat a la fotografia industrial i publicitària.

Caparrós inicia el seu camí empresarial el 1977. El 1986 es trasllada al Polígon Industrial Fuente del Jarro de Paterna, però és el 1994 quan s'instal·la en un espai de 2.500 metres quadrats, amb l'equipament tecnològic més avançat. D'altra banda, la trajectòria creativa del fotògraf Paco Caparrós es manifesta en les sèries: *Personas* (Persones), *Paisajes* (Paisatges), *Bodegón experimental* (Natura morta experimental), 1967, *El movimiento y la luz* (El moviment i la llum, 1973), *Mensajes cifrados* (Missatges xifrats, 1975), *Desde el cielo* (Des del cel, 1976), *Los cuentos del agua* (Els contes de l'aigua, 1979), *Naturalezas vivas* (Natures vives, 1980), *Interiores de paisaje* (Interiors de paisatge, 1981), *Casi silencio* (Quasi silenci, 1990), *Invasión clip* (Invasió clip, 1995), *Good Morning America* (Bon dia Amèrica, 1989), *Nueva York mirada perdida* (Nova York mirada perduda, 1990). Estes dos últimes sèries tenen la seua prolongació, i potser la seua quinta essència, en *Jerogràfics fotogràfics* (Jerogràfics fotogràfics, 2005-06), presentada ara a l'IVAM.

La sèrie de fotografies en gran format, al costat d'una proposta de videocreació i una instal·lació sonora, que formen l'exposició se centren en la seua mirada viatgera sobre la ciutat de Nova York. Les intencions de Paco Caparrós són exposades per ell mateix en els termes següents: "L'excés d'informació en les grans ciutats genera dispersió mental i espiritual, condicionant inconscientment la mirada en atenció desmesurada al flux de continus impactes visuals que tracten de captar l'atenció i fixar el missatge en l'inconscient col·lectiu."

En *Jerogràfics fotogràfics* l'autor realitza un autoqüestionament centrat en el disseny i la fotografia, en la visió de les imatges d'una gran metròpoli, el seu ser-en-el-paisatge, les seues absències visuals, les seues fugues, així com en el paper que exercixen en l'art de hui. La mostra està recorreguda per una línia desassossegada, fluent, que s'enrosca i es desenrosca en interminables espirals, agitada, com en les vestidures plenes de plecs del gòtic alemany.

En esta exposició, proposada amb empremtes autobiogràfiques aparentment esborrades, Paco Caparrós introduïx la dimensió estètica i emocional amb alguns tocs de romanticisme viatger. Sembla haver-se vist repetidament afectat, en les seues visites freqüents a Nova York, per una síndrome crònica de Stendhal. La peculiar fascinació cap a les imatges urbanístiques i els fluids cinètics de la metròpoli conduïxen Caparrós a la passió, al vertigen, i inclús a les al·lucinacions, a la manera que Marie-Henri Beyle els va experimentar el 1817 davant de la visió de Florència. Al marge de les components científiques descrites el 1979 per la psiquiatra italiana Graziella Magherini, la síndrome de Stendhal suposa en Caparrós una la reacció romàntica, sense arribar als excessos cardíacs del film de terror de Darío Argente en un context museístic.